

Amb un somriure

Des d'instàncies oficials de la Generalitat valenciana es fa el que es pot –i no es pot gaire, la veritat siga dita– per atenuar el desànim de la indústria turística indígena. Es matisa el pessimisme de les estadístiques, s'enfatisza el potencial dels nostres recursos naturals i es proclama que el País Valencià no serà el perdedor de la crisi generalitzada del sector. No hi ha motiu, doncs, per adoptar mesures radicals, com el tancament d'establiments hostalers sobrants, que propugna el Partit Popular.

Per tonificar els ànims, la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme ha patrocinat una campanya publicitària que, amb un llenguatge un tant confús per l'ambigüitat del seu destinatari, commina la ciutadania, i particularment els professionals del gremi, a treballar amb eficàcia i a afalagar el visitant. "Cosos ben fetes. Amb un somriure", resum l'eslògan. Una iniciativa plausible, certament. Cal recuperar la nostra hospitalitat tradicional amb els que, al cap i a la fi, són i poden tornar a ser la nostra gallina dels ous d'or. Però tem que somriure no siga prou, encara que és el més barat que tenim a mà. Molt més difícil, per no dir impossible, serà recuperar els anys de desídia i d'improvisació que es van perdre irresponsablement perquè no es va evitar l'obsolescència de les instal·lacions, ni la contaminació de les platges –apunyalades

des de banderes negres–, ni es va promoure la professionalitat del personal. Hi posarem molta simpatia, però això no impedirà que els serveis que prestem siguem cars i fins escandalosos quan és un obrer de la construcció el que ens serveix la sopa amb la mateixa rudesa que col·loca rajoles durant l'hivern.

I això, com queda indicat, a preus de país opulent. Tant és així que la Cambra de Comerç de València s'ha sentit obligada a donar un toc d'atenció demanant l'adequada relació entre el que es paga i el que es rep per impedir la ressaca del turisme. Es tracta, evidentment, d'alligonaments elementals: treballar amb professionalitat, comportar-se amb educació i no emular José María *El tempranillo*.

Esperem amb optimisme que aquesta espècie de *tirites* continguen la desbandada mentre arriben les inversions i els remeis eficaços. Tractem, almeys, de retenir el que tenim i sobretot les colònies de jubilats estrangers que comencen a buscar altres geografies més assequibles. Se'n van, venen les cases i saturen el mercat immobiliari. Però, d'això, no se'n parla.

J. J. Pérez Benlloch

L'exèrcit que ens espera

Després d'un any i mig de donar-hi voltes, el Congrés dels Diputats va aprovar el dia 27 de juny un document en el qual es formulen diverses recomanacions al govern amb vista a l'estructuració de les forces armades espanyoles de final de segle i començament del XXI. Com és ben sabut, una aliança ocasional entre els socialistes i els populars indica la conveniència d'anar a un exèrcit mixt, és a dir amb el 50% del seus efectius professionals, i voluntaris i l'altre 50% amb soldats de lleva, que faran una *mili* de nou mesos i amb algunes millores addicionals, com per exemple la regionalització de la prestació o una més gran atenció a les causes d'exempció i a les pròrrogues. Totes les minories del Congrés, de CiU en avall, es van declarar decididament a favor d'un exèrcit estrictament professional i la supressió del servei militar. El debat principal, per tant es va centrar en el grau de professionalització de l'exèrcit espanyol, si bé és veritat que hi havia qüestions connectades importants, com per exemple l'objecció de consciència.

Doncs a mi em sembla, i que em perdonen els senyors parlamentaris, que aquest no era el pinyol de l'assumepte. A mi em sembla que el que cal fer és "desmilitaritzar" la defensa i encomanar-la molt més als seus elements civils. La defensa d'un país qualsevol, del tipus del nostre, s'ha d'enfocar des d'una perspectiva molt àmplia i no solament des de la

militar. Es comprensible que en la guerra de Cuba hi hagués, per posar un cas, una sanitat militar, ja que o l'exèrcit s'ocupava dels seus ferits o no ho feia ningú. Però ara i en temps de pau, ¿perquè *rediantre* hi ha d'haver una sanitat militar? ¿En què es diferencia medicament de la civil?

¿Què té un soldat malalt que no tingui un civil malalt? ¿Per què ha d'existir una Farmàcia Militar? I no diguem una Remunta militar, o un cos jurídic format només per militars, i una Intendència militar, o un cos de controladors aeris, etc.

Dit d'una altra manera, als militars se'ls hauria d'encomanar solament i exclusivament els cossos de xoc, de combat, on potser sí que cal aplicar el principi de la jerarquia total, base de la milícia. La resta de funcions podrien ser encarregades a civils que únicament en casos excepcionals serien militaritzats no a causa de la seva funció, sinó per sotmetre'ls a l'esmentat principi. En aquest context sí que es podria pensar en una *mili* civil. Per exemple, un controlador aeri faria simplement, un curset per aprendre els aspectes específics dels avions de combat, per un cas de mobilització. O un cambrer podria fer un curset sobre intendència, i així successivament. Llavors el debat sobre el paper dels professionals i dels voluntaris quedaria reduït a les unitats de combat i afectaria relativament poca gent.

Josep M. Sanmartí

